

SVETA TEREZIJA BENEDIKTA OD KRIŽA (EDITH STEIN), DJEVICA I MUČENICA
SUZAŠTITNICA EUROPE

Židovka sv. Edith Stein (1891.-1942.), profesorica filozofije i asistentica utemeljitelju fenomenološkog smjera u filozofiji Edmundu Husserlu, obratila se u 26. godini života na katoličanstvo a ubrzo osjetila i poziv u karmelski red. Zbog svog židovskog porijekla odvedena od gestapa u deportaciju te završila u Auschwitzu gdje je i pogubljena u plinskoj komori. Ovdje, u najkraćim crtama, donosimo opis dva glavna susreta s majkom, koja kao vjerna i dosljedna židovka nije mogla prihvatiti obraćenje svoje kćeri.

Sve je počelo onog dana kada je kćerka, premda znajući da će pogoditi majčino srce, klekla pred majkom i, bez puno oklišanja, nježno i odlučno rekla majci:

“Mama, postala sam katolkinja”.

Majka, koja je bila naviknuta na tvrdi život, koja je sama odgojila i othranila svojim rukama jedanaestero djece marljivim radom i ljubavlju, sada, po prvi puta u životu, pred svojom najmlađom kćeri nije mogla zadržati suze.

Drugi puta - na dan židovskog blagdana Pomirenja - majka je cijeli dan provela u postu bez jela i bez čaše vode, Edith ju je pratila u sinagogu da joj ugodu. Majka je uočila:

“Nisam vidjela nikoga moliti tako kao što moli Edith - povjerila je svojoj prijateljici - i to što je još čudnije, ona može slijediti sa svojim molitvenikom naše molitve”.

I kada je Rabin čitao dubokim glasom svečane riječi: “Slušaj Izraele, tvoj Bog je jedan jedini”, majka je stisnula spontano ruku kćeri te joj rekla:

“Jesi li čula? Tvoj Bog je jedan jedini!”

Drama je postala još izražajnije na posljednjem ovozemaljskom susretu između kćeri i majke:

“Zadnji dan koji sam provela u kući bio je 12. listopada, na moj rođendan, a bio je ujedno hebrejski blagdan Pomirenja. Moja je majka htjela sudjelovati na obredu u sinagogi u rabinskom sjemeništu; pratila sam je, jer smo obje htjele provesti zajedno cijeli onaj dan (...). U tramvaju, kada smo išle tamo, govorile smo vrlo malo (...). Na povratku, moja majka je htjela da pođemo pješke: put za koji je trebalo 45 minuta a ona je imala 84 godine! Ali trebala sam joj udovoljiti, jer sam znala da je to samo izlika da može još jednom sa mnom progovoriti bez smetnje drugih.

‘Nije li bila lijepa propovijed?’ - upita me.

‘Bila je’.

‘Zar ti se ne čini, da se i u židovskoj vjeri može biti pobožan?’

‘Može se svakako, kad se nije upoznala druga!’

‘A ti, zašto si je ti upoznala? Ne želim reći ništa protiv njega, bio je očito dobar čovjek, ali zašto se je pravio Bogom?’”

“Navečer - priča dalje svetica - moja majka i ja ostale smo same u sobi. Ona je sakrila lice rukama i počela plakati. Postavila sam se iza njezine stolice i zagrlila njezinu sjedu glavu na svoje grudi. Ostala sam dugo tako, sve dok je nisam uspjela uvjeriti da pođe u krevet. Povelala sam je gore i pomogla joj - po prvi put u mom životu - da se presvuče. Potom sam ostala još sjediti kraj njenog kreveta u šutnji, sve dok me ona sama nije poslala spavati”.

Sutra se ista scena ponovila. Edith je morala zauvijek otići iz roditeljske kuće. Majka joj nije nikada pisala, samo je nekoliko puta išla skrovito vidjeti kako je

sagrađen karmelićanski samostan u njenom gradu, i pod kraj svoga života, dodavala bi u pismima svojih kćeri pozdrav Majci priorici gdje je Edith živjela.

Edith je pisala majci svakog petka, sve do dana kada je majka umrla dok je ona na blagdan Uzvišenja svetoga križa izgovarala svoje redovničke zavjete.

o. Franjo od Rođenja BDM